

Dos arbres (1989), obra present a l'exposició de la Fundació Suñol. / EFE / ALBERTO ESTÉVEZ

L'atmosfera del paisatge

La Fundació Suñol recorda Joan Hernández Pijuan en una exposició que connecta les seves obres dels anys setanta i vuitanta amb les últimes peces que va crear mesos abans de morir

MARIA PALAU / Barcelona

● En el paisatge ordenat i escrupolós que encercla i protegeix l'aïllada masia familiar de Folquer, a prop d'Artesa de Segre, en territori de la Noguera, Joan Hernández Pijuan (Barcelona, 1931-2005) va trobar la raó de ser de la seva creació artística: els cicles de la natura, els processos de transformació de la natura. Però la seva pintura no obeeix a una raó de ser descriptiva, sinó sensitiva i espiritual. No estava obstinat a pintar allò que veien els seus ulls, sinó allò que durant anys i panys s'havia anat situant i acomodant en la seva memòria. Records constants i insistents que Hernández Pijuan va començar a catalogar en la seva ment de petit, corprès pels paisatges de la Segarra, d'on era la

seva mare.

Hernández Pijuan va ser un pintor persistent, no de fuga rabiosa, que va arrelar els fonaments del seu art en l'observació pacient i intensa de la natura. Com emfasitza la seva vidua, Elvira Maluquer, va veure créixer els arbres de Folquer igual que va veure créixer els seus fills. Va ser perseverant, no pas reiteratiu, com sovint se l'ha volgut desqualificar.

Cinc anys després de la seva mort, la Fundació Suñol ha muntat una exposició, *La mesura del temps, el transcurs de la pintura*, que no és antològica, amb la complicitat de la família –Elvira Maluquer i Joan Hernández Maluquer–. Les obres que s'exposen procedeixen dels fons de la Suñol –i és que Hernández Pijuan és un artista ben

representat en la col·lecció de Josep Suñol– i dels fons de la família del pintor.

El recorregut expositiu arrenca als anys setanta, obviant la pintura gestual que Hernández Pijuan havia facturat, es diu que poc convençut perquè el va acabar avorrint, als seixanta. És llavors quan busca decidit el seu camí personal, primer amb una obra que bascula entre la figuració pop i el conceptual i que a l'exposició de la Suñol, i sobretot gràcies al muntatge, agafa una nova dimensió en connectar-se amb les obres que emergirien després. I aquest després es desplega des de mitjan dels setanta i durant tota la dècada dels vuitanta, amb un Hernández Pijuan obeeix a captar l'espai i mesurar-ne els seus límits, un espai que és in-

dissociable del pas del temps. «És un moment potent de la seva creació, en què busca l'atmosfera del paisatge», subratlla Sergi Aguilar, el director de la Fundació Suñol.

L'exposició, que aplega una quarantena d'obres i es podrà visitar fins al 29 de maig, fa un salt i renuncia a exposar les obres més conegudes dels noranta, i es clou en les últimes peces que Hernández Pijuan va crear poc abans de morir, molt emmalaltit, i que fins ara eren inèdites. Són uns petits quadres en pintura blanca i negra en què, evocant inestables partitures musicals, el pintor concedeix els seus darrers moments a la recerca d'una llum que dins seu s'anava apagant i que en els quadres s'aprecia en el terreny que té guanyada la foscor.